

מסורת הש"ס

(א) [נעיל מד: מו, א], (ב) שבת קמח: א (נ"ל שפעטט יעב"ץ, ד) שבת קמט, (ה) ג"ז שם: (ו) ז"ל מקפת, (ז) עין במהש"ל, ח) [פ"ג זביצה ע"ש],

לעזי רש"י

שרקלע"ר. לנכש.

מוסף רש"י

לא יאמר כו' ואני אתן לך לגורן. שם יקרו ויבא ליד רבים (דע"ל חד.), עד שיבא בני או עד שאמצא מפתח. שאלו שכרו נקין למלוא ונרשמו הוקר, דרבים סאה בסאה דרבנן וכי הלי גוגא לא גוגר (שם). המקפידים זה על זה. שאין מומלס ומותרין זה לזה (שבת קמט.). ומשום לדין ופורעין ביו"ט. דגור כהו רבנן שמה יכתוב (שם). מותר לו לאדם להלוות. משלו, בניו ובני ביתו. הסמוכים על שלטון, דמיון דהכל משלו און כאן רביה, כדי להטעימן טעם רבית. שדעו כמה קשה (שבת קמט:).

וּקוֹלֵץ לו דמים. כך וכך דמים כשער של עכשיו אתן לך וקאמר תנא דאס הוחלו נוטל חטין. והיינו דפרכינן והלא קלץ וכי הוחלו נמי יטול דמים שקלץ דהא כמו אחפיה זוזי הוא: **מתנני' אצל אומר הלוני עד שיבא בני**. דמיון דיש לו שפיר דמי דהא סאה בסאה דרבנן הוא דללו נשך דלאורייתא וכי יש לו לא גזור: **גב' כמה דורין**. דכל חדא וחדא אמרינן זו מהא מחמיה שהרי אינה קנויה למלוה וצידו לאוכלה ולמוכרה וגמלאַת אותה שלוה^(א) מוקפת על פירות שצדוק חו פנויה ללוות עליה וכשלוה כל אחת ואחת ליה צהיתר דהא אילו ליה סאה אחת ואכלה ואכל גם הראשונה הואיל כשלוה צהיתר ליה ישלם חטין הכא נמי כשלוה צהיתר ליון. ככרות סתם בלא קליַת דמים שלא החמירו לדקדק צאיסור סאה בסאה כל כך: **בני חצורה**. הולכין דרך או יושבין צבית אחד איש לסעודת עצמו: **המקפידים זה על זה**. שאין מוחלין על דבר מועט ומקפידין להלוות זה את זה במדה במשקל ובמנין: **עוברין**. בשבתות וימים טובים: **משום לוין ופורעים**. דתנן במסכת שבת (דף קמח.) ובלבד שלא יאמר לו הלוני והתם מפרש טעמא שמה יכתוב: **ואריך**. ושפיר דמי דמתנה בעלמא הוא ולא רבית. אריך טוב ודומה לו בספר עזרא (ד) וערות מלכא לא אריך לנא למחוי ופירושו גנות המלך לא יפה לנו לראות: **להטעימן**. שדעו כמה מלַטער ומילר הנותנו ויצינו כמה עונשו גדול: **למסרך**. להרגיל שיחמוד לצם השכר: **מתנני' נכש עמי**. היום ואני אנכש עמך למחר: **נכוש**. שרקלע"ר בלע"ז: **עדור**. חפור: **אצל לא יאמר לו נכש עמי היום ואעדור עמך לומן פלוני**. פעמים שזו קשה מוז יש כאן אגר נטר ליה בשכר שממתין לו על שכר פעולתו עד אותו זמן הוא מקבל עליו מלאכה שהיא קשה מוז:

עמי ואעדור עמך ולא יאמר לו

נכש עמי ואעדור עמך עדור עמי ואנכש עמך

כל

זריך אצל כשאמר לקחת כ' גם אני אטול כ' מראה שמדקדק ומקפיד על המנין והוי עוצדא דחול כעין משא ומתן ואי נמי שרי צבי הלי גוונא נעמיד כגון שאמר ליה המתן עד שאמנה לך האגוזים שאתה נוטל ואטול גם אני כמניינם וכן כעין זה במדא ובמשקל אסור ועוד מפרש צה"ג איסור מנין צענין אחר בהלכות י"ט הולך אדם אצל רועה הרגיל וכו' צריימא צס"פ אין לדין (זביצה כט:). עד ואמר תן לי עשרים ציזים ועשרים אגוזים שכן דרך צעה"צ להיות מונה בתוך ביתו עשרה אפרסקין כ' רמונים ובלבד שלא יזכיר לו סכום מנין רשצ"א אומר ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח סכום מנין דכי הוה נקיט מיניה שימין והשתא נקט מיניה ארבעים לא לימא ליה מלי לכו מאה ונראה דהטעם כיון שצא לדקדק בלמאנס החשבון אסור שאין זה כדרך צעה"צ כי אין רגיל לדקדק בלמאנס החשבונות כעין זה ותומרא גדולה היא ונראה דדוקא כשנותנין ק' אגוזים כפרוטה אז אסור דלי חשבון של ק' לא שייך ללמאנס דמים אין נראה שיהא אסור וסכום מקח פ"י צה"ג כי הוה נקיט מיניה חמשה דנקי והשתא נקיט מיניה צדנקי לא לימא ליה מלא לי צדיגר ונראה שלא פ"י כן בשביל שיהא מותר אס לקח הימנו שוה דיגר צידח לומר הרי יש דיגר ולא יאסור אלא דוקא שמדקדק ללמאנס במילוי הדינר דפשטיא דהא נמי אסור ומה שפ"י כן צה"ג דשאמ היה פשוט זה יותר לאסור שמוזכר סכום המקח שלוקח עכשיו ור"ח גרס במסכת ביצה סכום מקח במילתיה דת"ק סכום מנין במילתיה דרשצ"א אצל במוספתא^(א) כתוב כמו צה"ג אצל בספר שלנו כתוב סכום מידה במילתיה דת"ק סכום מקח במילתיה דרשצ"א ואין נראה דלפי גרסא זו לא מצינו איסור מנין לא במשנה ולא בצרייתא וא"כ מנ"ל לשמואל איסור מנין דקאמר עוברין משום מנין דמשמע שאיסור ידוע לנו כמו מדה ומשקל:

ומשום צוויין ופורעין ביו"ט. אסור לומר לחצירו לשון הלוואה ופריעה אלא יש לו לומר לשון שאלה וחזרה והס אינם רואים לומר כן דלשון שאלה משמע דהדר צעיניה ומחשצ בלבו השואל שאס יזכור לשון שאלה שיזקוק להחזיר מיד וי"מ

דייט לא קאי אלא אלויין ופורעין אצל עוברים משום מדה ומשקל ומנין נקט לענין גול ואי אפשר לומר כן בדפרק שואל (שבת דף קמט.)

מיימיה לה התם לענין שבת: **ובדבריה** הלא אף משום רבית. ודוקא במקפידים (אסרי צ"ה) [אסר הלל] כדאמרינן בני חצורה המקפידים אצל שאין מקפידים שרי אע"ג דצמתני' איירי צתסם בני אדם סתם בני אדם הס מקפידים ולא מחלי על מה שנתייקר ושוה יותר אלא משום שכר הלואה ורבנן שרו אפי' במקפידין דמחלי על דבר מועט ונותנין שלא בתורת רצית ואפי' לא מחלי איכא למימר דטעמא דרבנן דשרו

לפי שלא החמירו צאיסור סאה בסאה כ"כ לאסור אפי' ככרות כדפי' בקונטרס לעיל ואין להקשות כיון דסתם בני אדם מקפידין אמאי נקט שמואל בני חצורה המקפידים ולא נקט צתסם בני אדם דנקט בני חצורה שרגילין ללוות זה מזה ואין מזכרים לדקדק כל שעה ועושין צייט כמנהגם בחול וגם אין מזכרים לעשות דמים על הככרות כל שעה כשלוים זה מזה לפי שרגילין תמיד ללוות זה מזה ואין יכולין לזיזר אע"פ שפי' לעיל דאפילו ציד אסור לשקול צשר בני חצורה המקפידים ובמסכת ביצה (דף כח.) שרי לטבא שאינו אומן התם לא

הוי צתסם בני אדם החשובין כמקפידים דאין טבא מקפיד אלא הרגיל ליקח ממנו ואין לפרש דסתם בני אדם כאין מקפידין דמו ומתניתין דאסר הלל נוקי דוקא במקפידים דהא אמרינן בפרק שואל (שבת דף קמח.) וכן אשה שואלת מחצירתה ככרות ובלבד שלא תאמר לה הלוני ופרכינן בגמרא צצבת הוא דאסור הא בחול שפיר דמי לימא מתניתין דלא כהלל ומאי קושיא הריא צצבת בני אדם דלא קפדי

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

הלויני בור חטין ואני אתן לך לגורן **אסור**. דחיישינן שמא

תמייקר אע"פ שאז אין רגיל להמייקר:

ולרית הלבתא בוותיה. ונראה דהשתא קי"ל כו' יתחק דאפילו

שאין לו אלא סאה לוח הימנו כמה כורין צצרייתא דרצי חייא מסייע ליה וריצ"ן פ"י צצידח אין יכול להלות אלא כמו שיש לו וצוה

אחר זה דוקא שרי ומיהו צהא מודה ריצ"ן דאפילו יתן לו צידח ויאמר קני צוה אחר זה שרי דצדכר לח מסתמא שופך צידח ושרי כמה טיפיין ומיהו נראה דאין זריך לדקדק אלא לוקח הרצה צצת אחת לרצי יתחק דלאותה טיפה יכול להיות כנגד כל טיפה וטיפה: **בני** חבורה המקפידין זה ע"ז זה עוברין משום מדה כו'. פ"י מתוך שמקפידין צאין לידו כך דתנן בפרק אין לדין (זביצה כט. וסס) אומר אדם לחצירו מלא לי כלי זה אצל לא צמדה פירוש שלא יזכור לו שום מדה וקפידותו גורמת להס להזכיר כדי שיהא מצורר יפה מה שמתחייב לזה וכן משקל תנן (שם כח.) אין משגיחין צכף מאזינס כל עיקר והס מתוך שמקפידין שוקלים צמאזינס אי נמי אפי' ציד אסור להס לשקול כמו במאזינס לפי שמדקדקים הרצה אע"ג דשרי התם צצצח שאין אומן כשאינו מקפיד וכן אסור להס לומר מלא לי כלי זה אפילו בלא הזכרת מדה וכן משמע מתוך פירש"י במסכת שבת בפרק שואל (דף קמט. וסס) בני חצורה שמדקדקין זה על זה שאמר אחד לחצירו מנה שלקחת גדולה תן לי כמותה והוא שוקלה צידו: **משום** מנין. פ"ח אס היו אגוזים ושקדים ודומה להס ואמר לקחת עשרים אגוזים גם אני אקח עשרים או אחר צשעה שנוטלה המתן עד שאשקול הימנה ועד שאמדוד אורך הדגים והקישואים ואמנה הציזים והאגוזים והשקדים שאתה נוטל שאטול גם אני צמשקלם ובמדתם ומנינס משמע שר"ל אע"ג דשרי לומר לחטוני הרגיל אכלו תן לי עשרים אגוזים זהו לפי שאין משמע שס שתהא שום קפידא על המנין אלא שמודיעו שכל כך הוא

זריך אצל כשאמר לקחת כ' גם אני אטול כ' מראה שמדקדק ומקפיד על המנין והוי עוצדא דחול כעין משא ומתן ואי נמי שרי צבי הלי גוונא נעמיד כגון שאמר ליה המתן עד שאמנה לך האגוזים שאתה נוטל ואטול גם אני כמניינם וכן כעין זה במדא ובמשקל אסור ועוד מפרש צה"ג איסור מנין צענין אחר בהלכות י"ט הולך אדם אצל רועה הרגיל וכו' צריימא צס"פ אין לדין (זביצה כט:). עד ואמר תן לי עשרים ציזים ועשרים אגוזים שכן דרך צעה"צ להיות מונה בתוך ביתו עשרה אפרסקין כ' רמונים ובלבד שלא יזכיר לו סכום מנין רשצ"א אומר ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח סכום מנין דכי הוה נקיט מיניה שימין והשתא נקט מיניה ארבעים לא לימא ליה מלי לכו מאה ונראה דהטעם כיון שצא לדקדק בלמאנס החשבון אסור שאין זה כדרך צעה"צ כי אין רגיל לדקדק בלמאנס החשבונות כעין זה ותומרא גדולה היא ונראה דדוקא כשנותנין ק' אגוזים כפרוטה אז אסור דלי חשבון של ק' לא שייך ללמאנס דמים אין נראה שיהא אסור וסכום מקח פ"י צה"ג כי הוה נקיט מיניה חמשה דנקי והשתא נקיט מיניה צדנקי לא לימא ליה מלא לי צדיגר ונראה שלא פ"י כן בשביל שיהא מותר אס לקח הימנו שוה דיגר צידח לומר הרי יש דיגר ולא יאסור אלא דוקא שמדקדק ללמאנס במילוי הדינר דפשטיא דהא נמי אסור ומה שפ"י כן צה"ג דשאמ היה פשוט זה יותר לאסור שמוזכר סכום המקח שלוקח עכשיו ור"ח גרס במסכת ביצה סכום מקח במילתיה דת"ק סכום מנין במילתיה דרשצ"א אצל במוספתא^(א) כתוב כמו צה"ג אצל בספר שלנו כתוב סכום מידה במילתיה דת"ק סכום מקח במילתיה דרשצ"א ואין נראה דלפי גרסא זו לא מצינו איסור מנין לא במשנה ולא בצרייתא וא"כ מנ"ל לשמואל איסור מנין דקאמר עוברין משום מנין דמשמע שאיסור ידוע לנו כמו מדה ומשקל:

ומשום צוויין ופורעין ביו"ט. אסור לומר לחצירו לשון הלוואה ופריעה אלא יש לו לומר לשון שאלה וחזרה והס אינם רואים לומר כן דלשון שאלה משמע דהדר צעיניה ומחשצ בלבו השואל שאס יזכור לשון שאלה שיזקוק להחזיר מיד וי"מ דייט לא קאי אלא אלויין ופורעין אצל עוברים משום מדה ומשקל ומנין נקט לענין גול ואי אפשר לומר כן בדפרק שואל (שבת דף קמט.) מיימיה לה התם לענין שבת: **ובדבריה** הלא אף משום רבית. ודוקא במקפידים (אסרי צ"ה) [אסר הלל] כדאמרינן בני חצורה המקפידים אצל שאין מקפידים שרי אע"ג דצמתני' איירי צתסם בני אדם סתם בני אדם הס מקפידים ולא מחלי על מה שנתייקר ושוה יותר אלא משום שכר הלואה ורבנן שרו אפי' במקפידין דמחלי על דבר מועט ונותנין שלא בתורת רצית ואפי' לא מחלי איכא למימר דטעמא דרבנן דשרו לפי שלא החמירו צאיסור סאה בסאה כ"כ לאסור אפי' ככרות כדפי' בקונטרס לעיל ואין להקשות כיון דסתם בני אדם מקפידין אמאי נקט שמואל בני חצורה המקפידים ולא נקט צתסם בני אדם דנקט בני חצורה שרגילין ללוות זה מזה ואין מזכרים לדקדק כל שעה ועושין צייט כמנהגם בחול וגם אין מזכרים לעשות דמים על הככרות כל שעה כשלוים זה מזה לפי שרגילין תמיד ללוות זה מזה ואין יכולין לזיזר אע"פ שפי' לעיל דאפילו ציד אסור לשקול צשר בני חצורה המקפידים ובמסכת ביצה (דף כח.) שרי לטבא שאינו אומן התם לא

הוי צתסם בני אדם החשובין כמקפידים דאין טבא מקפיד אלא הרגיל ליקח ממנו ואין לפרש דסתם בני אדם כאין מקפידין דמו ומתניתין דאסר הלל נוקי דוקא במקפידים דהא אמרינן בפרק שואל (שבת דף קמח.) וכן אשה שואלת מחצירתה ככרות ובלבד שלא תאמר לה הלוני ופרכינן בגמרא צצבת הוא דאסור הא בחול שפיר דמי לימא מתניתין דלא כהלל ומאי קושיא הריא צצבת בני אדם דלא קפדי

והלל לא אסר אלא דוקא במקפידין:

מתנה בע"מא קא ייחי אהרדי. נראה דוקא דבר מועט שיודע בלבו שהיה נותן לו בלאו הכי ואפילו מתנה מועטת דוקא צת"ח:

עה.

הלויני בור חטין ואני אתן לך לגורן **אסור**. דחיישינן שמא

תמייקר אע"פ שאז אין רגיל להמייקר:

ולרית הלבתא בוותיה. ונראה דהשתא קי"ל כו' יתחק דאפילו

שאין לו אלא סאה לוח הימנו כמה כורין צצרייתא דרצי חייא מסייע ליה וריצ"ן פ"י צצידח אין יכול להלות אלא כמו שיש לו וצוה

אחר זה דוקא שרי ומיהו צהא מודה ריצ"ן דאפילו יתן לו צידח ויאמר קני צוה אחר זה שרי דצדכר לח מסתמא שופך צידח ושרי כמה טיפיין ומיהו נראה דאין זריך לדקדק אלא לוקח הרצה צצת אחת לרצי יתחק דלאותה טיפה יכול להיות כנגד כל טיפה וטיפה: **בני** חבורה המקפידין זה ע"ז זה עוברין משום מדה כו'. פ"י מתוך שמקפידין צאין לידו כך דתנן בפרק אין לדין (זביצה כט. וסס) אומר אדם לחצירו מלא לי כלי זה אצל לא צמדה פירוש שלא יזכור לו שום מדה וקפידותו גורמת להס להזכיר כדי שיהא מצורר יפה מה שמתחייב לזה וכן משקל תנן (שם כח.) אין משגיחין צכף מאזינס כל עיקר והס מתוך שמקפידין שוקלים צמאזינס אי נמי אפי' ציד אסור להס לשקול כמו במאזינס לפי שמדקדקים הרצה אע"ג דשרי התם צצצח שאין אומן כשאינו מקפיד וכן אסור להס לומר מלא לי כלי זה אפילו בלא הזכרת מדה וכן משמע מתוך פירש"י במסכת שבת בפרק שואל (דף קמט. וסס) בני חצורה שמדקדקין זה על זה שאמר אחד לחצירו מנה שלקחת גדולה תן לי כמותה והוא שוקלה צידו: **משום** מנין. פ"ח אס היו אגוזים ושקדים ודומה להס ואמר לקחת עשרים אגוזים גם אני אקח עשרים או אחר צשעה שנוטלה המתן עד שאשקול הימנה ועד שאמדוד אורך הדגים והקישואים ואמנה הציזים והאגוזים והשקדים שאתה נוטל שאטול גם אני צמשקלם ובמדתם ומנינס משמע שר"ל אע"ג דשרי לומר לחטוני הרגיל אכלו תן לי עשרים אגוזים זהו לפי שאין משמע שס שתהא שום קפידא על המנין אלא שמודיעו שכל כך הוא

זריך אצל כשאמר לקחת כ' גם אני אטול כ' מראה שמדקדק ומקפיד על המנין והוי עוצדא דחול כעין משא ומתן ואי נמי שרי צבי הלי גוונא נעמיד כגון שאמר ליה המתן עד שאמנה לך האגוזים שאתה נוטל ואטול גם אני כמניינם וכן כעין זה במדא ובמשקל אסור ועוד מפרש צה"ג איסור מנין צענין אחר בהלכות י"ט הולך אדם אצל רועה הרגיל וכו' צריימא צס"פ אין לדין (זביצה כט:). עד ואמר תן לי עשרים ציזים ועשרים אגוזים שכן דרך צעה"צ להיות מונה בתוך ביתו עשרה אפרסקין כ' רמונים ובלבד שלא יזכיר לו סכום מנין רשצ"א אומר ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח סכום מנין דכי הוה נקיט מיניה שימין והשתא נקט מיניה ארבעים לא לימא ליה מלי לכו מאה ונראה דהטעם כיון שצא לדקדק בלמאנס החשבון אסור שאין זה כדרך צעה"צ כי אין רגיל לדקדק בלמאנס החשבונות כעין זה ותומרא גדולה היא ונראה דדוקא כשנותנין ק' אגוזים כפרוטה אז אסור דלי חשבון של ק' לא שייך ללמאנס דמים אין נראה שיהא אסור וסכום מקח פ"י צה"ג כי הוה נקיט מיניה חמשה דנקי והשתא נקיט מיניה צדנקי לא לימא ליה מלא לי צדיגר ונראה שלא פ"י כן בשביל שיהא מותר אס לקח הימנו שוה דיגר צידח לומר הרי יש דיגר ולא יאסור אלא דוקא שמדקדק ללמאנס במילוי הדינר דפשטיא דהא נמי אסור ומה שפ"י כן צה"ג דשאמ היה פשוט זה יותר לאסור שמוזכר סכום המקח שלוקח עכשיו ור"ח גרס במסכת ביצה סכום מקח במילתיה דת"ק סכום מנין במילתיה דרשצ"א אצל במוספתא^(א) כתוב כמו צה"ג אצל בספר שלנו כתוב סכום מידה במילתיה דת"ק סכום מקח במילתיה דרשצ"א ואין נראה דלפי גרסא זו לא מצינו איסור מנין לא במשנה ולא בצרייתא וא"כ מנ"ל לשמואל איסור מנין דקאמר עוברין משום מנין דמשמע שאיסור ידוע לנו כמו מדה ומשקל:

ומשום צוויין ופורעין ביו"ט. אסור לומר לחצירו לשון הלוואה ופריעה אלא יש לו לומר לשון שאלה וחזרה והס אינם רואים לומר כן דלשון שאלה משמע דהדר צעיניה ומחשצ בלבו השואל שאס יזכור לשון שאלה שיזקוק להחזיר מיד וי"מ דייט לא קאי אלא אלויין ופורעין אצל עוברים משום מדה ומשקל ומנין נקט לענין גול ואי אפשר לומר כן בדפרק שואל (שבת דף קמט.) מיימיה לה התם לענין שבת: **ובדבריה** הלא אף משום רבית. ודוקא במקפידים (אסרי צ"ה) [אסר הלל] כדאמרינן בני חצורה המקפידים אצל שאין מקפידים שרי אע"ג דצמתני' איירי צתסם בני אדם סתם בני אדם הס מקפידים ולא מחלי על מה שנתייקר ושוה יותר אלא משום שכר הלואה ורבנן שרו אפי' במקפידין דמחלי על דבר מועט ונותנין שלא בתורת רצית ואפי' לא מחלי איכא למימר דטעמא דרבנן דשרו לפי שלא החמירו צאיסור סאה בסאה כ"כ לאסור אפי' ככרות כדפי' בקונטרס לעיל ואין להקשות כיון דסתם בני אדם מקפידין אמאי נקט שמואל בני חצורה המקפידים ולא נקט צתסם בני אדם דנקט בני חצורה שרגילין ללוות זה מזה ואין מזכרים לדקדק כל שעה ועושין צייט כמנהגם בחול וגם אין מזכרים לעשות דמים על הככרות כל שעה כשלוים זה מזה לפי שרגילין תמיד ללוות זה מזה ואין יכולין לזיזר אע"פ שפי' לעיל דאפילו ציד אסור לשקול צשר בני חצורה המקפידים ובמסכת ביצה (דף כח.) שרי לטבא שאינו אומן התם לא

הוי צתסם בני אדם החשובין כמקפידים דאין טבא מקפיד אלא הרגיל ליקח ממנו ואין לפרש דסתם בני אדם כאין מקפידין דמו ומתניתין דאסר הלל נוקי דוקא במקפידים דהא אמרינן בפרק שואל (שבת דף קמח.) וכן אשה שואלת מחצירתה ככרות ובלבד שלא תאמר לה הלוני ופרכינן בגמרא צצבת הוא דאסור הא בחול שפיר דמי לימא מתניתין דלא כהלל ומאי קושיא הריא צצבת בני אדם דלא קפדי

עין משפט
נר מצוה

קסד א ב ג מיי פ"י מהלי מלוה ולוה ה' ג ד סמג לאוין קלג טוש"ע י"ד ס' קסב סעף א:

קסה ד מיי שס ה' ג טוש"ע שס סעף ב:

קסו ה מיי שס ה' ב טוש"ע שס סעף א בהג"ה ודלא כהלל:

קסז ו מיי שס טוש"ע שס סעף ב:

קסח ז מיי שס ועיין במ"מ סמג שס טוש"ע שס סעף א וסעף ב וע"ש צי"י:

קסב ח מיי פ"ז מהלי גגיכה ה' י סמג לאוין עה [אצל הופסקס השמיעוהו מטעם שכתב הצי"ב צא"ח ס"ס תקוין]:

קע ט מיי פ"ד מהלי מלוה ולוה ה' ט סמג לאוין קלג טוש"ע י"ד

ס' קס סעף ז: קעא י מיי שס ה' ח טוש"ע שס סעף ח:

קעב כ מיי פ"ז מהלי מלוה ולוה ה' יא סמג לאוין קלג טוש"ע י"ד ס' קס סעף ט: